

de sinterklaasintocht (r.o. 3.2). Dat vind ik als afbakeningscriterium niet sterk. Zou appelland dan soms wel belanghebbende zijn als aannemelijk is dat hij een hele uitzonderlijk opvatting heeft die weinigen delen? Duidelijk is dat enkel een gevoel van betrokkenheid niet een persoonlijk, individueel belang oplevert. Het beroep op het Genocideverdrag raakt kant nog wal en levert uiteraard geen toegang tot de rechter op.
H.D. Tolsma

AB 2022/312

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

22 juni 2022, nr. 202100153/1/R1
(Mrs. H.G. Sevenster, B.P.M. van Ravels, B. Meijer)
m.nt. T. Groot

Art. 1:2 lid 1 Awb; art. 78 Wschw

Omgevingsvergunning in de praktijk 2022/8690
ABkort 2022/297
Milieurecht Totaal 2022/7421
NJB 2022/1604
ECLI:NL:RVS:2022:1759

Afgeleid belang. Pachter die gronden bij waterlopen pacht van onderhoudsplichtige stichting (grondeigenaar) is géén belanghebbende bij wijzigingsbesluiten van de legger.

Bij een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen is in beginsel slechts het belang van de volgens die aanwijzing onderhoudsplichtige grondeigenaar rechtstreeks betrokken. Een uitsluitend van een andere betrokkene afgeleid belang voldoet niet aan de eis dat een belang rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit. Het enkele feit dat er een contractuele relatie bestaat tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit alleen al daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig belang heeft bij dat besluit. Het zelfstandig belang kan er namelijk in bepaalde gevallen toe leiden dat dit een zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming rechtvaardigt. Eerder heeft de Afdeling aangenomen dat een dergelijke situatie zich voordoet als een derde in een aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang wordt geraakt (vergelijk onder 5.1 van de uitspraak van 21 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1589).

De Afdeling is van oordeel dat het belang van wederpartij, als pachter van de stukken grond waarom het in deze zaak gaat, niet rechtstreeks betrokken is

bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 waarbij de kadastraal eigenaar van de waterlopen wordt aangewezen als onderhoudsplichtige. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de besluiten gericht zijn tot de stichting en de onderhoudsplicht van wederpartij daarom niet voortvloeit uit de besluiten, maar uit zijn contractuele relatie met de stichting. De omstandigheid dat het mogelijke financiële nadeel voor wederpartij als gevolg van de onderhoudsplicht volgens de StAB € 1.870,00 per jaar bedraagt, levert geen aan een zakelijk recht ontleend zelfstandig belang op, omdat dit belang uitsluitend voortvloeit uit de contractuele relatie met de stichting. Er is evenmin sprake van een aan een fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang, omdat niet gebleken is dat wederpartij, door het onderhoud dan wel de kosten die daarmee gemoeid zijn, daadwerkelijk wordt belemmerd in de uitoefening van zijn uit de pachtovereenkomst voortvloeiende rechten. Wederpartij is daarom geen belanghebbende bij het besluit van 13 februari 2018, aangevuld bij besluit van 9 april 2018.

Uitspraak op het hoger beroep van het dagelijks bestuur van het Waterschap Vechtstromen, appelland, tegen de uitspraak van de Rechtbank Overijssel van 11 december 2020 in zaak nr. 18/637 in het geding tussen:

Wederpartij, te Bentelo, gemeente Hof van Twente, en
Het dagelijks bestuur.

Procesverloop

Bij besluit van 13 februari 2018 heeft het dagelijks bestuur de legger van het waterschap Vechtstromen gewijzigd. Bij besluit van 9 april 2018 heeft het dagelijks bestuur het besluit van 13 februari 2018 aangevuld.

Bij uitspraak van 11 december 2020 heeft de rechtbank het door wederpartij daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, en de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Tegen deze uitspraak heeft het dagelijks bestuur hoger beroep ingesteld.

Wederpartij heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Het dagelijks bestuur heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 november 2021, waar het dagelijks bestuur, vertegenwoordigd door mr. V.A. Textor, advocaat te Arnhem, en wederpartij zijn verschenen.

Wederpartij heeft verzocht om vergoeding van schade wegens schending van de redelijke termijn.

Overwegingen

Inleiding

1. Wederpartij exploiteert een agrarisch bedrijf aan de locatie A te Bentelo. Het betreft een melkveehouderij met ongeveer 60 koeien. Daarnaast omvat het bedrijf ongeveer 200 vleesvarkens. Wederpartij heeft 45 hectare grond in gebruik (40 hectare in pacht en 5 hectare in eigendom), verspreid gelegen in het gebied waar de bestreden leggerwijziging op ziet. Bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 heeft het dagelijks bestuur, voor zover nu van belang, met toepassing van artikel 78, tweede lid, van de Waterschapswet de kadastraal eigenaar van de watergangen die zijn aangewezen op de bij de besluiten behorende kaart aangewezen als onderhoudsplichtige van de watergang tot het moment van afvoeren van de legger. De watergangen die in deze zaak aan de orde zijn, liggen op percelen die wederpartij pacht van stichting Twickel (hierna: de stichting), die eigenaar is van de percelen en de watergangen. De stichting heeft geen beroep ingesteld tegen de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018.

Ontvankelijkheid beroep

2. De rechtbank heeft wederpartij als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) aangemerkt. Zij heeft daarbij in aanmerking genomen dat met het leggerbesluit het onderhoud van watergangen over een lengte van 770 strekkende meter bij wederpartij in onderhoud komt. Verder pleegt wederpartij nu onderhoud aan 1.100 meter watergang, terwijl deze locaties volgens hem aan de leggercriteria voldoen en dus in onderhoud bij het waterschap zouden moeten zijn. Het mogelijke financiële nadeel voor wederpartij als gevolg van de bestreden besluiten is door de Stichting Advisering Bestuursrechtpraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: de STAB) geraamd op € 1.870 per jaar.

2.1. Het dagelijks bestuur betoogt dat de rechtbank ten onrechte wederpartij als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 heeft aangemerkt en ten onrechte het beroep van wederpartij ontvankelijk heeft geacht. Het dagelijks bestuur stelt dat bij de besluiten alleen de kadastraal eigenaar, in dit geval stichting Twickel, is aangewezen als onderhoudsplichtige. Daarmee heeft stichting Twickel en niet wederpartij een rechtstreeks belang bij de besluiten. Voor zover wederpartij vanwege zijn pachtovereenkomst met stichting Twickel het onderhoud moet uitvoeren, levert dit volgens het dagelijks bestuur wederpartij slechts een afgeleid

belang op. De rechtbank heeft dit niet onderkend, aldus het dagelijks bestuur.

2.2. Wederpartij heeft in dit verband aangevoerd dat hij pachter van stichting Twickel is en dat de meeste waterlopen direct grenzen aan het gepachte. Onder verwijzing naar de algemene pachtvoorwaarden van de stichting stelt hij verder dat hij als pachter ervoor dient te zorgen dat de afwatering door sloten die aan het gepachte grenzen gewaarborgd is en dat de stichting, hoewel deze op grond van dezelfde voorwaarden het recht heeft om de afwaterings- en scheidingsloten op te schonen, dit de afgelopen 50 jaar niet heeft gedaan. Verder is een landschapsovereenkomst met de stichting gesloten waarbij het beheer van landschapselementen en sloten is overgedragen aan de pachter tegen een vergoeding. Op grond hiervan heeft wederpartij een onderhoudsplicht. Daarmee bestaat er volgens wederpartij een belang van hem bij het besluit om de kadastrale eigenaren als onderhoudsplichtigen aan te wijzen.

2.3. In artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. In artikel 8:1 van de Awb is bepaald dat een belanghebbende tegen een besluit beroep kan instellen bij de bestuursrechter. Alleen wie een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Bij een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen is in beginsel slechts het belang van de volgens die aanwijzing onderhoudsplichtige grondeigenaar rechtstreeks betrokken. Een uitsluitend van een andere betrokkene afgeleid belang voldoet niet aan de eis dat een belang rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit. Het enkele feit dat er een contractuele relatie bestaat tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit alleen al daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig belang heeft bij dat besluit. Het zelfstandig belang kan er namelijk in bepaalde gevallen toe leiden dat dit een zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming rechtvaardigt. Eerder heeft de Afdeling aangenomen dat een dergelijke situatie zich voordoet als een derde in een aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang wordt geraakt (vergelijk onder 5.1 van de uitspraak van 21 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1589).

2.4. De Afdeling is van oordeel dat het belang van wederpartij, als pachter van de stukken

grond waarom het in deze zaak gaat, niet rechtstreeks betrokken is bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 waarbij de kadastraal eigenaar van de waterlopen wordt aangewezen als onderhoudsplichtige. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de besluiten gericht zijn tot de stichting en de onderhoudsplicht van wederpartij daarom niet voortvloeit uit de besluiten, maar uit zijn contractuele relatie met de stichting. De omstandigheid dat het mogelijke financiële el naadeel voor wederpartij als gevolg van de onderhoudsplicht volgens de StAB € 1.870 per jaar bedraagt, levert geen aan een zakelijk recht ontleend zelfstandig belang op, omdat dit belang uitsluitend voortvloeit uit de contractuele relatie met de stichting. Er is evenmin sprake van een aan een fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang, omdat niet gebleken is dat wederpartij, door het onderhoud dan wel de kosten die daarmee gemeoid zijn, daadwerkelijk wordt belemmerd in de uitoefening van zijn uit de pachtovereenkomst voortvloeiende rechten. Wederpartij is daarom geen belanghebbende bij het besluit van 13 februari 2018, aangevuld bij besluit van 9 april 2018.

2.5. In het arrest van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, ECLI:EU:C:2021:7, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak gedaan over de toegang tot de rechter bij besluiten die binnen de werkingsfeer vallen van artikel 6 van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden van 25 juni 1998 (het Verdrag van Aarhus).

In de uitspraak van 4 mei 2021, ECLI:NL:RVS:2021:953, heeft de Afdeling tegen de achtergrond van dit arrest overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die tegen het ontwerpbesluit op basis van de hem in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid wel een zienswijze heeft ingediend, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is.

2.6. De Afdeling stelt vast dat in de Waterschapswet niet aan ieder de mogelijkheid wordt geboden om tegen een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen zienswijzen in te dienen. Uit de uitspraak van 4 mei 2021 volgt dat, nu wederpartij geen belanghebbende is bij dat besluit, dit aan hem kan worden tegengeworpen. De rechtbank had het beroep van wederpartij dan ook reeds hierom niet-ontvankelijk moeten verklaren. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen,

zal de Afdeling het beroep van wederpartij niet-ontvankelijk verklaren.

Het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn

3. Wederpartij betoogt dat de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is overschreden en verzoekt om vergoeding van daardoor door hem geleden schade.

3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 29 januari 2014, ECLI:NL:RVS:2014:188, is de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6 van het EVRM, overschreden, indien de duur van de totale procedure te lang is. In deze zaak maakt een bezwaarprocedure geen deel uit van de procedure, omdat het besluit van 13 februari 2018, aangevuld bij besluit van 9 april 2018, is voorbereid met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. De redelijke termijn draagt in dit geval 4 jaar en begint te lopen bij het instellen van het beroep tegen voormeld besluit van 13 februari 2018, te weten op 31 maart 2018. Of de redelijke termijn is overschreden moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van een zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van de betrokkene gedurende de gehele rechtsgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene.

3.2. Omdat wederpartij pas bij de Afdeling een beroep op schending van de redelijke termijn heeft gedaan, wordt de vraag of de redelijke termijn is overschreden beoordeeld naar de stand van de zaak op het moment van de uitspraak van de Afdeling, waarbij de duur van de totale procedure in ogenschouw wordt genomen. De rechtbank heeft het door wederpartij ingestelde beroep tegen het besluit van 13 februari 2018 op 31 maart 2018 ontvangen. Uitgaande van een redelijke termijn van vier jaar, had in deze procedure uiterlijk op 31 maart 2022 uitspraak in hoger beroep moeten worden gedaan.

3.3. Zoals vermeld heeft wederpartij op 31 maart 2018 beroep ingesteld tegen het besluit van 13 februari 2018. De procedure is geëindigd met de uitspraak van de Afdeling van heden. Sinds het instellen van dit beroep zijn dus 4 jaar en ruim 2 maanden verstreken. Dit betekent dat de hiervoor vermelde, als redelijk aan te merken termijn is overschreden met ruim twee maanden. Deze overschrijding van de redelijke termijn moet volledig aan de rechtbank worden toegerekend, omdat het vanaf de ontvangst van het tegen het besluit van 13 februari 2018 ingediende beroepschrift op 31 maart 2018 2 jaar en ruim 8

maanden heeft geduurd voordat de rechtbank op 11 december 2020 uitspraak heeft gedaan. De duur van twee jaar die redelijk wordt geacht voor de behandeling van het beroep is daarmee met ruim 8 maanden overschreden.

3.4. Uitgaande van een forfaitair tarief van € 500 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond, bedraagt het aan wederpartij toe te kennen bedrag € 500. Gelet hierop zal de Afdeling de Staat veroordelen tot betaling van een bedrag van € 500 aan wederpartij als vergoeding voor de door hem geleden immateriële schade.

3.5. Het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn wordt toegewezen.

4. Het dagelijks bestuur hoeft geen proceskosten te betalen.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de Rechtbank Overijssel van 11 december 2020 in zaak nr. 18/637;
- III. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
- IV. veroordeelt de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie en Veiligheid) om aan wederpartij een schadevergoeding te betalen van € 500.

Noot

1. De hierboven opgenomen uitspraak is besprekenswert. Hij draagt namelijk bij aan de rechtsontwikkeling van het leerstuk van afgeleid belang (vanwege een contractuele relatie bij parallelle belangen). De Centrale Raad van Beroep vroeg in juni 2018 aan advocaat-generaal Widdershoven een conclusie over dit leerstuk. Die verscheen op 7 november 2018 (ECLI:NL:CRVB:2018:3474). De conclusie bevat twee normatieve ankerpunten en vijf vuistregels. Een van die vuistregels luidt:

“1. Afgeleid belang is niet aan de orde als de derde in kwestie een zelfstandig eigen belang heeft dat bij het besluit rechtstreeks betrokken is. Een dergelijk eigen belang kan in een andere hoedanigheid bestaan, maar bijvoorbeeld ook vanwege de reële mogelijkheid dat de derde in een aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend eigen belang wordt geschaad (...)”.

2. In de hiervoor in r.o. 2.3 genoemde uitspraak van 21 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1589,

AB 2022/66, m.nt. T. Groot, ziet de Afdeling (ogenschijnlijk) in het verlengde van die vuistregel aanleiding voor een correctie op de hoofdregel dat een afgeleid belang in de weg staat aan belanghebbendheid, nu (feitelijk een reële mogelijkheid bestaat dat) appellant Lemon Zest Holding B.V. als huurder en onderverhuurder wordt geraakt in een aan een zakelijk recht ontleend belang door weigering van een omgevingsvergunning voor meer bedrijfsmatige activiteiten in een horecapannd te Amsterdam. De Afdeling oordeelt dat Lemon Zest geen afgeleid belang van de eigenaar van dit pand heeft, maar een rechtstreeks belang. Hiervoor acht de Afdeling met name relevant dat Lemon Zest eigenaar is van de biertanks en –installaties in het pand en dat de onderhuurder/exploitant van het horecabedrijf via die biertanks en –installaties ook bier van Lemon Zest afneemt. Met die verkoop en levering van bier verdient Lemon Zest in het bijzonder haar geld. Nu de bestreden weigering van een omgevingsvergunning van invloed is op die verkoop en levering, wordt Lemon Zest door dit besluit geraakt in een zelfstandig belang. Dit is mijns inziens een ruimhartige benadering van de uitzondering vanwege een zakelijk recht, waarbij de Afdeling sterk lijkt te leunen op het financiële nadeel voor Lemon Zest als invulling van deze uitzondering.

3. In de hier geannoteerde uitspraak is de Afdeling strenger en werpt de pachter die gronden bij waterlopen pacht van de onderhoudsplichtige grondeigenaar (Stichting Twickel) wél afgeleid belang tegen bij de bestreden wijzigingsbesluiten van de legger (daarin worden onderhoudsplichten en –plichtige aangewezen). De omstandigheid dat het mogelijke financiële nadeel voor de pachter als gevolg van de onderhoudsplicht daarin € 1.870,- per jaar bedraagt, levert volgens de Afdeling geen aan een zakelijk recht ontleend zelfstandig belang op, nu dit belang uitsluitend voortvloeit uit de contractuele relatie met deze stichting. Er is ook anderszins geen sprake van een aan een fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang, omdat niet gebleken is dat de pachter, door het onderhoud dan wel de kosten die daarmee gemoeid zijn, daadwerkelijk wordt belemmerd in de uitoefening van zijn uit de pachtovereenkomst voortvloeiende rechten, aldus de Afdeling. De Afdeling past in casu al met al vuistregel 4 van Widdershoven toe:

“afgeleid belang kan aan de derde worden toegeworpen als zijn belang parallel loopt met dat van de eerstbetrokkene en zijn belang uitsluitend via een contractuele relatie met de eerstbetrokkene bij dat besluit betrokken is.”

Het verschil tussen de hier geannoteerde uitspraak en de zaak over Lemon Zest (zie 1) is waarschijnlijk te verklaren door de specifieke

context van laatstgenoemde zaak en de hoedanigheid van Lemon Zest als huurder, onderverhuurder en eigenaar van de biertanks en –installaties alsmede leverancier van bier, maar opvallend is het wel. In ieder geval is de hier geannoteerde uitspraak interessant, nu hij invulling geeft aan het aspect financieel nadeel en hoe dit nu precies past in de nieuwe lijnen over afgeleid belang na de conclusie van Widdershoven (in het bijzonder punt 6.10–6.12 van de conclusie over afgeleid belang vanwege een contractuele relatie bij parallelle of soortgelijke belangen). Overigens blijkt mij na het lezen van deze uitspraak niet volledig of de Afdeling nu wel of niet aansluit bij deze conclusie. Toekomstige rechtspraak kan daarover meer duidelijkheid verschaffen.

T. Groot

AB 2022/313

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

8 juni 2022, nr. 202000320/1/A2
(Mrs. C.J. Borman, J.E.M. Polak, E.J. Daalder)
m.nt. D.K. Jongkind en A. Drahmänn

Art. 3:4 Awb; art. 5a AWR; art. 3, 16, 17, 21, 26 Awir

NJB 2022/1673
V-N Vandaag 2022/1453
V-N 2022/31.16
ECLI:NL:RVS:2022:1628

Volledige terugvordering door de Belastingdienst/Toeslagen is niet evenredig. Informatie was aanwezig bij Belastingdienst.

Naast de in het Verzamelbesluit Toeslagen genoemde omstandigheden die kunnen leiden tot matiging van de terugvordering, kunnen naar het oordeel van de Afdeling ook andere omstandigheden aanleiding voor matiging zijn. De Afdeling komt tot het oordeel dat de door wederpartij A en wederpartij B aangevoerde omstandigheden en meer in het bijzonder het feit dat zij al jarenlang fiscaal partner zijn, zijn aan te merken als omstandigheden die door de dienst hadden moeten worden betrokken bij de beoordeling of aanleiding bestaat om het terug te vorderen bedrag te matigen. Daarbij is van belang dat wederpartij A en wederpartij B al sinds 2010 een samenlevingscontract hebben en dat zij onweersproken hebben verklaard dat zij sindsdien

* D.K. Jongkind is promovenda aan de afdeling staats- en bestuursrecht van de Universiteit Leiden. A. Drahmänn is universitair hoofddocent aan de afdeling staats- en bestuursrecht van de Universiteit Leiden.

jarenlang gezamenlijk als fiscaal partners jaarlijks de aangifte inkomstenbelasting hebben gedaan en dit tot op heden hebben voortgezet. Nu wederpartij A en wederpartij B jarenlang samenwoonden en reeds jaren achtereenvolgend bij de inspecteur van de Belastingdienst hebben gemeld dat zij fiscaal partners waren, kan wederpartij A en wederpartij B niet ten volle worden tegengeworpen dat de Belastingdienst/Toeslagen bij de verlening van de voorschotten zorgtoeslag over 2017 en 2018 er niet van op de hoogte was dat zij toeslagpartners zijn en dat het zoals hiervoor onder 7.5 is geoordeeld op hun weg had gelegen de Belastingdienst/Toeslagen daarover te informeren. Daarbij speelt een rol dat wederpartij A en wederpartij B herhaaldelijk hebben verklaard dat zij niet op de hoogte waren van het onderscheid tussen de Belastingdienst en de Belastingdienst/Toeslagen en dat de Afdeling op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting geen aanleiding heeft om dat in twijfel te trekken. Dat de systemen van de Belastingdienst, waar de aanslag inkomstenbelasting is ingediend, niet waren gekoppeld aan de systemen van de Belastingdienst/Toeslagen maakt onder deze omstandigheden dat de Belastingdienst/Toeslagen de gevolgen daarvan niet volledig ten laste van wederpartij A en wederpartij B mag laten komen. Onder deze omstandigheden is volledige terugvordering door de Belastingdienst/Toeslagen van de aan wederpartij B voor de jaren 2017 en 2018 verleende voorschotten zorgtoeslag niet evenredig.

Uitspraak op het hoger beroep van de Belastingdienst/Toeslagen, appellant, tegen de uitspraak van de Rechtbank Oost-Brabant van 3 december 2019 in zaak nrs. 18/2950 en 19/285 in het geding tussen:

1. Wederpartij A,
 2. Wederpartij B,
- te Rosmalen, gemeente 's-Hertogenbosch,
en
De Belastingdienst/Toeslagen.

Procesverloop

Berekeningsjaar 2012

Bij besluit van 23 juli 2018 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het verzoek van wederpartij A om herziening van de aan wederpartij B toegekende zorgtoeslag over 2012 afgewezen.

Bij besluit van 15 oktober 2018 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het door wederpartij A daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Berekeningsjaren 2014 tot en met 2018

Bij besluit van 23 juli 2018 heeft de Belastingdienst/Toeslagen de voorschotten zorgtoeslag